

THẦN GIỮ CỬA

Hôm nay (16 tháng 5 năm 2010) ngồi nơi bàn ăn trong một nhà hàng ở thành phố Tehachapi với Bibi, Thiên (Kiến Trúc Sư, tức thầy Từ Minh Đại), Hương và một số pháp hữu. Hương đã nhắc cho tôi nhớ chuyện của khoảng 3 năm về trước, tôi bất chợt thấy Thần Giữ Cửa và một số hình ảnh khác mà tôi thấy trong một chuyến công tác tại miền Bắc Calif.. Tôi đã nhắc nhở Hương ghi nhận lại để sau này nhắc lại cho tôi vì tôi sợ sẽ quên...

Hương đã kể, đúng ra là nhắc lại một sự kiện.... Ba năm trước, trong một chuyến công tác tại một nơi thuộc miền Bắc Calif., trên đường từ San Jose trở về, tôi chợt thấy linh ảnh của một vị Thần Giữ Cửa đang hốt hoảng bỏ chạy khi nhìn thấy tôi. Tôi yên lặng, tập trung ngắm nhìn vị Thần này, xem người này chạy đến đâu, nấp vào đâu thì nơi đó chính là nơi chôn giấu kho tàng...

Đang yên lặng và tập trung nhìn để ghi nhận, thì phía đằng sau tôi luôn có người léo néo, kêu réo “Thầy ơi! Thầy ơi!...” của ai đó, cứ kêu hoài đến lúc tôi phát bực quay lại quát cho một trận thì cũng là lúc mọi linh ảnh trước mặt biến mất. Tôi đã dặn dò Hương về điều này để sau này nhắc lại cho tôi. Tôi vừa thấy một vị Thần Giữ Cửa... Chuyện được nhắc lại trong một buổi ăn, một câu chuyện mà tôi ngỡ là đã quên và nhớ lầm rằng, người léo néo kêu gọi sau lưng tôi lúc ấy là... Giàu. Tôi trách yêu:

- Thăng Giàu thiệt!... Nó cứ léo néo khiến cho anh phát bực mà mắt đi tông tích, mắt đi cái hướng truy tìm một kho tàng...

Bibi ngồi đối diện với tôi vừa cười, vừa nói:

- ... Thăng này!

Tôi không hiểu ý Bibi nên chỉ đưa mắt nhìn, Bibi biết tôi không hiểu, cô vẫn vừa cười, vừa nói:

- ... Thăng này!

Tôi chợt hiểu ra:

- À! Thì ra! Người kêu léo néo khiến cho anh phải quay lại “chửi” chính là em

Bibi cười, mọi người đều cười. Bỗng dừng tôi lại chực nhớ đến một chuyện, một sự liên kết quan trọng được cất vào tiềm thức của tôi vào khoảng năm 1979, lúc tôi vừa 15, 16... Lúc ấy Đức Ngài còn tại thế, Ngài đã có lần dẫn tôi đến một cái hang thật nhỏ và nói:

- Trong hang này là một kho tàng lớn lắm...

Tôi hỏi Ngài:

- Mình có thể lấy nó lên được không Ba?

Đức Ngài lắc đầu nói “không!” Tôi hỏi tiếp:

- Vậy... mình có thể lấy tiền của ấy lên để xây dựng đất nước được không Ba?

Đức Ngài trả lời:

- Không một ai được hưởng kho báu này! Nó sẽ mang đến điều không lành!

Đức Ngài đã không nói tiếp về kho tàng nhưng Ngài chỉ tôi về hai “người” nơi đó. Ngài giải thích:

- Đó là Thần Giữ Cửa!

... Chuyện chỉ bấy nhiêu đó, cuộc đối đáp của người Cha và người con về một kho tàng vĩ đại chỉ nhiều đó... Rồi ngày nay, khi nhắc về Thần Giữ Cửa, tôi lại liên tưởng đến Đức Ngài và tôi đã thực sự xúc động. Đức Ngài đã dạy “Sr Huynh đã tạo từng ngôi nhà mát cho các chú đi!”... Cũng có nghĩa là nếu đi đúng trên đường của Đức Ngài đã dọn sẵn thì chúng ta sẽ bắt gặp những căn nhà mát đó. Bài học của hơn 30 năm về trước đã cho thấy Đức Ngài đã chuẩn bị cho tôi, chuẩn bị cho Pháp Đạo và tôi đã đi qua từng ngôi nhà mát được dựng và chờ sẵn của Đức Ngài.

Một kho tàng không được phép đụng tới, vậy Ngài đã dẫn tôi tới đó xem để làm gì? Điểm quan trọng mà Ngài muốn tôi ghi nhận không phải là kho tàng đang nằm dưới chân mà là “Thần Giữ Cửa”. Nếu Ngài không dạy tôi đó là Thần Giữ Cửa thì dầu có thể nhìn được các phần trong vô vi, cao lắm, tôi chỉ biết họ là một phần âm thuần túy không có chi phân biệt với các phần âm khác... vì Thần Giữ Cửa chỉ là một mỹ từ để chỉ về một phần âm, một “con ma” đang làm công việc giữ kho tàng. Nhưng nếu được chỉ thì sẽ thấy có sự phân biệt trong đó! Mà tôi thì cần phải biết về Thần Giữ Cửa vì mình đang làm công tác xây dựng một Viện Bảo Tàng và cần phải thấy ra cái tàng vật cần thiết để đưa vào Viện Bảo Tàng rồi kết hợp những thứ đó để đưa ra điểm chung về tư tưởng cho thế giới.

Tôi thực sự vui mừng xúc động vì mình đang đi đúng những gì mà Đức Ngài mong mỏi, đang đi trên con đường mà Đức Ngài đang tạo sẵn. Tôi đã thực sự nhìn thấy Thần Giữ Cửa như những gì mà Đức Ngài đã chuẩn bị cho tôi từ trước. Dầu rằng, ngày nay sau hơn 3 năm “hụt nắm bắt” được Thần Giữ Cửa, tôi cũng chưa tìm lại được vị này, nơi này để có một sự giúp đỡ nào trong việc dựng ngôi nhà cho nhân thế... Cho dầu tìm được, cho dù thấy được những nơi chôn cất thì tôi cũng không dùng, cao lắm những hiện vật chỉ đưa vào Viện Bảo Tàng mà không bán để kiếm tiền làm việc, vì đó là của cải của người, là tâm huyết của người thì không được bán nó. Tiền thì phải tìm, không có thì dùng sức, làm ít cũng được nhưng phải làm, tận lực mà làm để mình tròn và để mình tận, để sau này có trở về, dầu trở về bằng hai bàn tay trắng như khi mình đến, cũng có thể trở về với kết quả không một chúng sanh nào được độ, với kết quả thế giới vẫn còn đè nặng, con người vẫn

không thấy nổi một tí ánh sáng nào... có lẽ, lúc ấy tôi cũng không có một lời nào để giải thích với Thiêng Liêng, với Đức Ngài, với các Đấng Tối Cao... vì tôi đã tận! Tôi đã đi đến cái tận cùng rồi thì còn gì để giải thích!

Rất may, làm đúng thì có Trời nhìn vào, của cải thiên nhiên của Đạo Viện luôn hiển bày trước mắt, để phụ giúp vào công việc của mình, phụ giúp vào cái sức lực đang bị bào mòn của mình mà không có cách gì hồi phục được.

Lúc đầu thì phát hiện ra vàng, nhưng muốn khai thác thì cũng nhiều khê, phải xin quota để bán số vàng khai thác, phải chế biến, bảo vệ an ninh... việc phụ trội thôi cũng đủ ngập đầu, nên thôi! Vàng cứ để đó làm vật trang sức cho một khu đất Phật “Kim Sa Bồ Địa” hay là để sau này khai thác một ít dùng để lót sàn cho Chí Tôn Điện... Ai đã từng đến Đạo Viện cũng đều thấy, vàng nơi đây nằm cùng khắp mặt đất... Rồi nay thì gặp ngọc, ngọc nằm chình ỉnh ra đó, chỉ cần nhặt về đem bán mà lấy tiền xây dựng... Ôn Trên quả thật thương mình, thương những đứa con đã tận lực, đã tận để tròn tất cả....

Cám ơn Đức Ngài, cám ơn Thiêng Liêng đã thương chúng sanh mà gợi ý, giúp đỡ và mở đường cho tôi.